Una lliçó de dignitat

El testimoni d'una dona que ha sobreviscut a les màfies del tràfic sexual, al Congrés de Drets Humans de Figueres

MAIRENA RIVAS

És mare d'una nena de 8 anys i, en el II Congrés de Drets Humans dedicat al tràfic de persones amb finalitat d'explotació sexual, demana que la presentin com a supervivent del tràfic d'éssers humans i no pas com a víctima. El seu testimoni colpidor emmudeix l'auditori dels Caputxins de Figueres, i les seves dures paraules fan vessar llàgrimes a més d'un dels presents. Exigeix privacitat, mantenir-se en l'anonimat més absolut. Durant la seva intervenció, estan prohibides les fotografies. No diu el seu nom, ni d'on és. Tothom respecta la seva voluntat.

"Tinc una història que és meva, una història de la qual sóc l'única protagonista i que ningú tergiversarà. La comparteixo amb vosaltres perquè tinc l'esperança que pot sensibilitzar algú". La cadència de la seva veu és pausada i llastimosa. La brillantor dels seus ulls diuen molt més que les paraules. Té un discurs ferm i valent. És directa: "Estic segura que, entre vosaltres [dirigint-se als assistents al Congrés], hi ha homes que han pagat per sexe, o marits o germans o pares d'algunes de vosaltres que ho han fet. I com n'és, de trist, que sigui jo qui s'hagi d'avergonyir!"

Abusos des dels 9 anys

Assegura que dóna testimoni d'allò que ha passat per fer justícia a la nena que va ser, una nena que amb 9 anys va començar a patir abusos sexuals; una nena que amb 14 anys, després de veure com el seu pare moria per suïcidi, va caure en les màfies de la prostitució infantil.

"Des de ben petita, em van fer creure que era una puta. Ja m'havien maltractat tant, quan tenia 14 anys, que, honestament, intercanviar sexe per diners no em semblava tan violent com ho puc sentir avui", relata. De la seva mare, diu que era una dona "bastant dissociada". "Però la perdono", assenteix.

La culpa és la gran seqüela

Des de la seva trista experiència, la testimoni conclou: "La culpa és la gran seqüela que carreguen les dones que s'han trobat en aquesta situació. Encara que jo hagi aconseguit canviar la trajectòria de la meva vida,hi ha moltes dones desemparades ara mateix, moltes filles d'algú."

Tentir culpa –afirma– impedeix moltes dones explicar què els està passant. "No en sóc conscient, però sento orgull per haver arribat fins aquí, perquè puc parlar amb llibertat. M'encantaria que el que jo estic vivint ara ho poguessin viure moltes altres dones", comenta.

Confessa que la seva paraula preferida és "dignitat" i que l'ha descobert fa poc. Per a ella, la dignitat és el més enriquidor que li pot passar a una persona en la seva vida. "Quan em llevo al matí, sento la meva dignitat", anota.

Diu que sent vergonya aliena quan pensa en "la frivolitat amb què algunes vegades es prenen decisions sobre les persones". I, en aquest sentit, fa una denúncia pública: "Estic decebuda com a ciutadana, però fonamentalment com a ésser humà. No m'agrada allò que veig." Es refereix a les dificultats que té una dona que s'ha trobat en una situació com la seva quan necessita ajuda per tirar endavant.

Les seves frases són contundents: "Demanes una cita amb la treballadora social i te la donen per a d'aquí a quatre mesos; et demanen que denunciïs, però no saps on has d'anar; en un país en el qual no hi ha una ajuda econòmica per a les víctimes, se'ls demana que es busquin una feina; no crec que sigui una qüestió de lleis, és una qüestió de sensibilitat."

Una lectura positiva

Les paraules més dolces són per a les persones que l'han emparat, però especialment per a la seva filla: "Intento fer una lectura positiva de tot plegat. Tinc una filla de 8 anys preciosa, que no coneix la violència. Per a mi, no hi ha res més gran que això. L'odi i la rancúnia no han crescut dins meu. Malgrat tot, segueixo tenint fe en l'ésser humà."

Font del document: http://www.emporda.info/fets-gent/2016/10/04/llico-dignitat/330988.html?utm_source=rss